

Válasz

Farkas Árpádnak.

*Kezemen tinta,
indigómaszat,
s a bőr eresztékeibe
ivódott krumpli- és zöldségstigma
mellett más,
láthatatlan jel is akad:
hóhegybe, hófalakba mart
beomlott alagutak nyoma — —*

*jéggé szállásodott
porka havak
hagytak sebeket
körmöm alatt.*

*

*Szemközt az omlás rémével
olvasztjuk a havat
makacs énekünk hevével,
olvasztjuk ének-fogytig,
ének-fogytig hát holtig,
hogy végül ama
„világ-nagy terem”
mélyén legalább
egyetlen arc
arcunk tükre legyen.*

Lecke

*Az első poétikaleckét
nem Arisztotelész,
s nem is a jó
Boileau apó
adta nekem,*

sem klasszikus,
sem klasszicista
nem volt a minta,
s bár ihletem
másodlagos,
a valósághoz
sincs semmi közöm,

a verset,
ha írtam igazit
bár csak egyet,
egyetlen szónak köszönöm.

Ezerkilencszázötvennégyben
ültem a nádfonatú kicsi széken,
vagy nem is ültem,
ficorogtam,
mesére várva, izgatottan.

S nagypapa belekezdett:
golyóütötte tüdejét
— szokás szerint —
üveges tarka, s porhanyós-fehér
mentolcukorral erősítve a várható
többórás „miért... miért...?”
ostromra.

„Amikor én
kisfiú voltam,
otthon Krassó-Szörény
megyében,
egy csermely partján
láttam az első medvét...” —

és füzte volna
tempósan tovább,
de közbevágtam, mondatát
be sem fejezte,
egy érdekelt csak attól fogva,
ismerős tóra, patakokra
ügyet se vetve,
figyelni aznap
csak a csermelyekre
tudtam, kérdeztem egyre,
mi is az, milyen:
Fogvatartott a szó,
a szép-szokatlan,
s azóta is

— *lassan harmincadik
évem küszöbén —
várom-hallom
a pozdorjává porladt
kicsi nádszék
izgatott nyikordulásait.*

DÖBRENTAI KORNÉL

A hóember halála

*Fölrúgott ezüst-urnatél —
alászálló hamvaink anyaméhe.
Innen vétettél, létünkkel
szibériázó helytartója
a télnek, hosszú volt
országlásod, hitted, a fagy
gyémánttaknya összetart,
most rügyekkel ragyás kamaszidő
hujjong a meggyfaágban,
s a barikád-gerincű
tavaszra elveszejtőn már
nem parázslék sárgarépa-orrod
madárliggatta géppisztolycsöve —
rajta hérosztüdejű
déli szél furulyál, följazván
a vetéseket, szénszemekben
zsarátnok-talpú sötétség időz,
az árnyék banyakendőjéből
kiszabaduló Nap
szétrobbantja potrohod,
világokat elnyelő
jégbugyrát a mindenségnek.
Leszakított fűzfaseprű-kezed
mennyboltig sarjad, hogy
megtisztítsa felfröccsenő
mocskodtól az égi tereket —*

*A földben csiráznak már
a lábhoz temetett versek,
míg fejed nélkül, kiürült
föházként zörg a piros fazék.*